

commotus, suo cum genere conqueritur aquilæ vim, & ut quisque sibi idem, quod ipse pertulerit, accidere posse cogitet, neque illud facinus impune ferre aquilam sinant, hortatur. Ita concordi illi studio ad eruendam arborem, in quâ nidularetur aquila, conveniunt, & egestâ à radicibus illius terrâ, omniq; circum eam solo specubus excavato. Ita impulsæ arbor levi flatu paulò post in terram prosternitur. At pulli aquilini partim ruinâ partim raptu terrestrium ferarum interiére, & orbitati cuniculi gratissimum spectaculum præbuére.

Docet fabula, ne quis potentiâ aut viribus fretus alium quemlibet despiciat: nam & infirmitatem sæpe acceptas injurias ulcisci.

Ovis & Pastor.

Expostulabat cum pastore ovis quodam tempore, quòd non contentus omne lac emulgere, sibi lanam etiam detonderet & cuticulam nudaret: atque inter hac & maledicere illi audebat. Tum pastor iratus, arripuit agnum primigenium illius & mactavit. Ovis etiam pœnâ, ut multi solent, reddita commotior, Quid ergo nunc restat, inquit, quòd malefacias? Egone tibi, inquit pastor? Te etiam ut jugulem ipsam, & pellem detraham de corpore tuo, carnibusq; postis ossa tua projiciam canibus, & pellem tradam macerandam pellioni. Siluit igitur ovis majorum malorum metu repressa.

Fabula subjicit præceptum moderationis, ne indignatione irritermus adversa, *πρὸς κέντρον λακτίζοντες*. Docet hoc quoque, gravibus malis

malis